

Dag oma Vera, dag oma paloma, oma Geluwe of gewoon oma.

Tis ik: Janne Vera Durnez, je jongste kleinkind. Ik kreeg jouw naam als mijn tweede naam. Als eerbetoon aan jou. De mater familias.

Jij geboren in 43. Ik in 23. 80 jaar verschil. Verbonden door alle jaren ertussen. Samen vierden we nog jouw 81ste verjaardag en zag je mijn eerste stapjes op mijn eerste verjaardag.

Je bent geboren en getogen in Geluwe. Samen met opa Marc bouwde je een nestje in de Korte Tramstraat. In dat nestje brachten jullie 5 kinderen groot. En zorgden jullie voor vele andere kinderen, voor lange of korte tijd.

Toen kwamen de schoonzoon en schoondochters, die je allemaal in je hart sloot. En met de kleinkinderen groeide jouw hart alleen maar groter. Het werd een grote bende die altijd welkom was. De deur stond altijd open.

Ook toen opa Marc er plots niet meer was, bleef je deur open staan. Voor iedereen die het nodig had.

Het belletje van de deur, gevolgd door een 'tis ik' was jouw sein om de altijd verse koffie uit te schenken. Samen met een koekje. Je toonde de kleinkinderen de weg naar de snoepkast. En ook al mocht het soms niet van mama of papa. Het mocht van oma! Je toverde hele feestmaaltijden op tafel. Er was altijd genoeg want je wist dat er altijd wel iemand langs zou komen.

Toen het huis te groot werd, verhuisde je naar de koestaldeurtjes. Je was er blij met de 2de slaapkamer, je kon het vol zetten met bedjes, zodat de kleinkinderen konden blijven slapen. En ook daar stond de deur altijd open en de koffie klaar. Vaak moesten we je wel gaan zoeken bij je burens waar je een babbeltje sloeg. En ook hier vonden de kleinkinderen snel de weg naar de snoepkast.

Toen het alleen niet meer lukte, verhuisde je naar Dadizele. Weg uit je geliefde Geluwe, maar je vond er ook een thuis. En ook hier was er altijd bezoek. Van je medebewoners of je familie. Vaak werden stoelen bijgeschoven aan je tafeltje in de cafetaria. Jij was de plaats waar de familie samenkwam.

Ook al was het soms druk met die grote bende, 10 kinderen en schoonkinderen, 16 kleinkinderen. Zo werd de traditionele Kerstavond samen met de familie bijna een logistieke operatie. Je genoot telkens zichtbaar van het samenzijn.

Vandaag zijn we ook allemaal samen. Samen in ons verdriet, samen om te troosten, samen in de herinneringen en verhalen.

Verhalen over je eigengemaakte oplossingen als oma McGyver. Over hoe we elk een cent kregen om naar de kermis te gaan. Verhalen over je naai- en breikunsten: net zoals voor je kinderen, maakte je ook voor je kleinkinderen kledjes, hemdjes, broeken of zelfs verkleedkleden. We hadden het nooit koud door je mutsen en sjalen. We zien je nog de ontelbare vierkantjes breien om de prachtige spreis te maken.

Je vertelde zelf ook steeds meer verhalen van vroeger, want het was die tijd die je je het best herinnerde. Je vertelde vaker over opa en hoezeer je hem miste. Je verlangde om terug samen te zijn.

Lieve oma sterretje, jij hebt al je kleinkinderen in je armen gedragen. Nu is het onze beurt om jou te dragen. We brengen jou naar opa sterretje zodat jullie samen met trots kunnen kijken naar ons.

Je 16 kleinkinderen